

141. FOTOGRAFERNE.

Hver gang jeg skal fotograferes, skal jeg lige have denne her fyret af; " Skal jeg se naturlig ud, eller skal jeg se ud som jeg plejer". I tiden før efteråret 1989, hvor jeg endnu bar mine egne vildtvoksende tænder til offentlig beskuelse, bad jeg dem tillige fotografere venstre side af mit ansigt, hvor jeg havde flest og pæneste tænder.

142. LUFTFOTO.

Jeg var engang på hospitalet til nogle undersøgelser. Jeg sad en dag ved et bord i opholdsstuen sammen med to ældre damer, der sad med hvert deres hjerte-kardiogram. Jeg lænede mig ind over bordet og aflæste med meget synlig interesse det ene. Den ene af damerne så spørgende på mig, og jeg forklarede hende, at jeg var meget overrasket over den nederste linie på hendes kardiogram. Hvor de to andre viser hjertets funktioner viser den nederste, hvad patienten tænker i det øjeblik, hvor kardiogrammet bliver taget. Damen kikkede alvorligt på mig et øjeblik, hvorpå hun sagde: " Sådan noget kan min mand også finde på at sige". Så kikkede hun lidt mere på mig og sagde så: " Men man driller kun den, man kan li", hvilket jeg omgående gav hende ret i. Derpå fortalte hun, at hun og hendes mand havde en gård lige i nærheden af, hvor i sin tid Kirstinesmindes flyveplads havde ligget, og at de gennem årene havde haft mange overflyvninger hver dag. Når maskinerne i luften pludselig standsede motorerne, vidste de, at der blev foretaget luftfotografering. En dag var damen blevet opsøgt af en sådan fotograf, der viste hende et foto af deres gård taget fra luften. Så viste han hende også et meget forstørret luftfoto af en anden gård i glas og ramme. Om hun ville have sådan et selv, det skulle koste så og så meget. Hun var meget begejstret og viste det til sin mand, der lige var kommet ind ad døren. Hun fik det store luftfoto holdt op på en tom væg, og sagde, at det kunne hun også godt tænke sig. Da manden havde hørt, hvad det ville koste, vendte han sin skrå i munden, spyttede ud på gårdspladsen, og sagde, at det var det samme, som hendes nye tænder skulle koste. Han ville lade hende selv vælge, om hun ville have billedet og beholde sine gamle tænder, eller om hun ville have nye tænder og se på den bare væg.

143. MIK.

Omkring nytår 95-96 dukkede Miks fotografi op i "Billedbladet" sammen med 30-40 andre af radioens meste kendte program-speakere. Hvert foto var forsynet med navn og et nummer. Man skulle stemme på sin favorit ved at løfte telefonrøret og indtaste et bestemt telefonnummer. Det gjorde jeg så og en stemme sagde noget i retning af: "VELKOMMEN TIL DANMARKS RADIOS TELEFONAFSTEMNING OM ÅRETS MEST POPULÆRE RADIOPROGRAMSPEAKER. INDTAST VENLIGST NUMMERET PÅ DEN SPEAKER, SOM DE FORETRÆKKER, OG SLUT AF MED AT TASTE FIRKANT". Det gjorde jeg så, og stemmen sagde: "DE HAR VALGT NUMMER 022 MIK SCHACK. INDTAST NU VENLIGST NUMMERET PÅ DERES FORETRUKNE RADIOPROGRAM, OG SLUT AF MED AT TASTE FIRKANT". Jeg greb bladet og gloede på siderne. Det havde jeg ikke bemærket noget om. Stemmen sagde: "INDTAST VENLIGST NUMMERET PÅ DERES FORETRUKNE RADIOPROGRAM, OG SLUT AF MED AT TASTE FIRKANT". Jeg begyndte at bladere vildt og fandt så en liste med radioprogrammer ligeledes forsynet med hver sit nummer. Jeg lytter aldrig til popradio, og kender intet til Mik's programmer. Jeg forsøgte alligevel febrilsk at finde noget, der kunne være hans program, da stemmen sagde: "INDTAST VENLIGST NUMMERET PÅ DERES FORETRUKNE RADIOPROGRAM, OG SLUT AF MED AT TASTE FIRKANT". Panikken havde nu grebet mig, og jeg indtastede det øverste nummer på listen. Stemmen sagde: MANGE TAK. DE HAR VALGT NUMMER 077 RASMUS RADIOMUS.

144. RIVERBOAT.

Engang i firserne var det lykkedes mig at skaffe nogle spillejobs til NEW ORLEANS FANS på RIVERBOAT JAZZ FESTIVAL. Et af dem var på de navnkundige aften sejlture, hvor 6-7 turistbåde med HJEJLEN i spidsen sejler af sted med et orkester på hver båd og i øvrigt pakket med betalende gæster, samt en masse ledsagebåde. Jeg havde gjort mig en del anstrengelser for at få et klaver med på vores båd, men det kunne ikke lade sig gøre. Så der var ikke andet at gøre end en uge forinden at tage en daglig times øvning på tubaen. Jeg sad allerede klar på min plads på båden sammen med orkestret, og publikum var også ved at komme ombord. Da så jeg et mindre optog bestående af et pianette på en trækvogn slæbt af sted af nogle velvoksne ynglinge. Op over hele flokken ragede en

mig særdeles velbekendt musiker og hans sousafon. Inden jeg overhovedet fik åbnet munden, var pianettet svinget på plads foran mig. Jeg sagde ikke en lyd, men gik fra borde i en helvedes fart og fik smidt tubaen ind i bilen. Da jeg var tilbage sad sousafonisten ved siden af mig og fortalte, at han længe så gerne ville have været med på sådan en sejltur. Han kikkede på besætningerne og faldt så over os og sagde, at vi havde ingen bas. Dertil blev der i ledelsen svaret, at jeg spillede tuba på den tur. Dertil havde han sagt: "Petter! Han spiller sgu da ikke tuba. Han spiller klaver". Jah! men sådan og sådan! Han sagde: "Vi skal da bare have et klaver ned på deres båd". Også han stødte her på en mur. Og hvad gør man så! Man henvender sig sgu da bare til en kvinde, så er den klaret! De har sådan en dejligt urealistisk opfattelse af, hvad der kan lade sig gøre, og hvad der ikke kan". Og så gik han ind på et spillested fik fat på en ung servitrice, fremførte på sin meget charmerende måde sit ærinde, og bum bang havde hun fået fat i klaver, folk og trækvogn. Det blev en dejlig sejltur. I det orkester var jeg vant til at skulle være bassen med min venstrehånd, men hvor var det dejligt at få sådan en saftig tuba i ryggen.

145. HØJTSTÅENDE EMBEDSMÆND.

Jeg blev engang engageret til at spille på et spisested. Der var pænt fyldt op med spisende gæster, da jeg ankom en times tid før jeg skulle spille. Værten var en umådelig venlig mand, der straks satte mig til et veldækket bord og fyldte mig med dejlig mad, som han selv havde lavet. Derefter havde jeg nogle vældig hyggelige timer på det opretstående med et mæt og veloplagt publikum. Nogen tid efter ringede han mig op igen og vi aftalte en ny dato. Dengang var mine aftaler altid omend maskinskrevne, så dog personligt udformet hver gang. Med mit sidste besøg i frisk erindring skrev jeg til ham, at jeg ville møde den og den dag klokken det og det, sætte mig og i ro og mag spise mig helt mæt i hans dejlige mad. Derefter ville jeg ræbende og pruttende stable mig på benene, vakle hen og lade mig falde om på klaverstolen fra kl. det til kl. det og spille og det skulle koste det og det. Jeg sendte brevet med bilag og frankeret svarkuvert mm, som jeg altid plejer at gøre. Jeg tænkte, at det ville han sikkert synes var vældig morsomt. Hvad han havde glemt at fortælle mig var, at hans økonomi i løbet af kort tid ikke havde kunnet holde til musikernes honorarer. I stedet for at stoppe, havde han fået lavet sig en jazzklub med en bestyrelse, der vidste, hvordan man taklede sådan noget. Da jeg fik min kontrakt retur, var den forsynet med stempler og underskrifter fra tre højtstående embedsmænd fra den lokale kommune, som en overgang påtog sig at betale jazzklubbens musikerhonorarer.

146. MARILYN MONROE PARODIEN.

En overgang var der en del traditionel live jazz på et værtshus i midtbyen. En dag fortalte værten mig, at hans unge, smukke, blonde servitrice gerne ville synge et nummer, om jeg ville akkompagnere hende? Vi mødtes en dag, før værtshuset åbnede, og hun spillede et bånd med Marilyn Monroe's "Diamonds are girls best friends" igennem for mig nogle gange. Jeg hakkede lidt rundt i den, men fandt så lidt efter lidt ud af, hvordan den hang sammen. Pigen virkede ret nervøs og benovet, og nærmest hviskede ordene ud, medens vi prøvede det hele igennem. Nu lyder jeg jo heller ikke ligefrem helt som et 16 mands big band, men jeg støttede hende så godt jeg kunne, og tænkte, - nå ja, nu ser vi. Da dagen kom, hvor det skulle være, gik jeg ud i det baglokale, hvor hun var, bankede på, og så hvorledes hun havde gjort sig klar til sin optræden. Hun var virkelig flot med kort stram kjole, hår, make-up og fjerboa, og hvad der ellers hørte sig til, men sin skønhed til trods stadig meget lille og meget nolle at se på. Klaveret stod helt tilbage i lokalet. Jeg gik ind og spillede op og ind på scenen kom hun, nu fuldstændig forvandlet. Hun sang med høj, klar, ren og sikker stemme, gik meget sexet frem og tilbage over gulvet og vrikkede med alt, hvad der kunne vrikkes med. I løbet af 10 sekunder så jeg ind i en mur af røde, oppustede mandehoveder fra væg til væg og fra gulv til loft. Der var en brølen og en stønnen, som steg efterhånden som hun rev fjerboaen i stykker og smed den rundt til sit publikum. Da hun var færdig, rejste der sig et bifaldsbrøl, som jeg af et godt hjerte måtte misunde hende. Der havde det været godt med et videokamera.

147. SIKKE LYST.

En tidlig kold og mørk søndag vinter morgen i firserne var orkestret på vej hjem med toget fra København, hvor vi havde spillet i week-end'en. Vi blev i toget og sov hele vejen over Sjælland og ombord på færgen. Vi vågnede, da toget kørte i land på Fyn. En medpassager kikkede ud af vinduet

og sagde: " Sikke lyst det er herovre". En af vores blæsere, som altid var hurtig i replikken, og som kun halvsov, svarede uden at åbne øjnene:" De, der kører i land på Sjælland nu, vil blive slømt overrasket, når de ser hvor mørkt der er derovre."

148. POLITIVEDTÆGTEN.

Samme kvikke fyr spillede en anden gang brass band i sin hjemby. Det var sommer, solen skinnede og vinduer stod på vid gab overalt. Orkestret holdt en pause og nød en øl. Der var lyttende publikum i mange vinduer og oppe fra et af dem, blev de opfordret til at spille videre. Han svarede, at ifølge politivedtægten var det forbudt at spille for åbne vinduer.

149. ISPINDE.

En sur vinternat gik orkestret til nattoget til Aarhus. Vi gik i snesjap og slæbte på instrumenter og humøret var også meget vandkoldt. På vej hen af perronen råbte en af vores musikere til sovevognene med de sovende passagerer: "Ispinde".

150. HVOR GAMLE.

Hans humor er åbenbart smittet af på hans søn, for han havde engang sine to ældste teenage-børn med på en af vores ture. Dem havde jeg ikke set i lang tid og de var røget gevaldigt i vejret. Og som ethvert andet gammelt nokkefår skal man jo spørge til deres alder og om, at man kan huske, da de var helt små og alt det ævl. De to sad tålmodigt og hørte på det, og da det uundgåelige spørgsmål faldt, lød det således:" Hvor gamle er I nu"?. Sønnen lagde lynhurtigt deres aldre sammen i hovedet og svarede:" Vi er tyve".

151. HELBRED.

En udenbys musikerbekendt spillede i Aarhus under en jazzfestival. Han var i pausen rundt og hilse på sine fans, nåede omsider hen til mig og spurgte:" Nå Peter, hvordan går det"? Jeg begyndte at fortælle ham, hvor jeg spillede, da han afbrød mig og spurgte:" Næh Peter. Jeg mente, hvordan har du det"? Så kikkede jeg lidt på ham. Jeg havde jo med stor ærgrelse set, at han i løbet af et årstid havde taget voldsomt meget på i vægt. Han spiller jo ganske dejligt, ingen tvivl om det, men for hulen, hvor var det dog en skam at se på. Jeg begyndte så at fortælle ham, hvordan jeg havde det. Jeg havde det, som man nu har det, når man har brugt hele den bedste del af sin ungdom til at æde og drikke alt det man overhovedet kunne nå at få fat i. Det går jo helt godt i en hel del år. Man vokser og vokser, og får langsomt sværere og sværere ved at bevæge sig rundt og op og ned ad trapper. Man får mere og mere hovedpine, æder for mange smertestillende tabletter, som igen fører til smerter i nyrene. Man får for højt blodtryk, kredsløbsforstyrrelser, hjerteflimmer, blodpropper der rammer talecentret, sukkersyge så man skal til at spise mager kedelig mad, tykke ben med leverpletter, så man skal til at bruge støttestrømper, man får skinnedensår, som ikke kan hele, fordi man blandt en masse andet også får blodfortyndende medicin. Og mere i den dur fik jeg fortalt ham. Da jeg omsider var færdig kikkede han lidt på mig uden at sige noget, og så gik han. Når jeg siden har mødt ham, hilser han bare høfligt.

152. MÆLK I BUSSEN.

For nogle år siden skulle jeg hjem fra et job og steg lidt for hastigt på en bus. Jeg havde hænderne fulde af bagage, mælk og en pose bagerbrød og havde lige skåret min hånd på et søm, der sad og stak frem på en mur. Min hånd blødte og jeg bad om noget papir af chaufføren. Jeg ville også betale først, og for at få en hånd fri til at lede efter penge, smed jeg den endnu uåbnede mælkekarton på mit sæde. Situationen var ret så akavet og medens jeg stod og baksede med tasker, penge og blodige servietter, satte chaufføren bussen i gang med et sådan sæt, så jeg satte mig oven på mælkekartonen. Den sendte en tyk stråle mælk gennem luften som landede på midtergangen i bussen, der var fyldt med store skolebørn. Det uundgåelige latterbrøl udeblev heller ikke, og det smittede af på chaufføren. Lidt senere, da alle havde sundet sig lidt, ville jeg tørre mælk op fra gulvet. Jeg bukkede mig og vendte tankeløst enden ned mod eleverne i bussen. Nyt latterbrøl, da mine bukser selvfølgelig var blevet sjaskvåde.

153. BEGRAVELSEN.

En musiker var død og skulle begraves fra sin lille landsbykirke, og jeg skulle være med til at bære. Da kisten skulle ud af kirken, indtog jeg min plads, som gudskelov var i midten i den ene side. Det gjorde, at min gang ned gennem kirken ikke blev observeret af ret mange. Vi begyndte at bevæge os mod udgangen og alle i kirken rejste sig. Først da opdagede jeg, at der var for lidt plads til mig. Jeg har jo altid fyldt godt op i landskabet, og det kom nu for en dag i al sin gru. Kirken havde faste bænke med endestykker ud mod gangen i den traditionelle fulde højde. De var anbragt lige overfor hinanden, og altså desværre med al for lidt gangplads til en i min størrelse. Bænkene var gjort solidt fast til gulvet, og lod sig ikke røkke. Endestykkerne var ca. 50-60 cm brede, og det samme var åbningerne ind til bænkerækkerne. Vi nærmede os den første bænkerækkes endestykker, som en langsom rambuk, der heller ikke lod sig standse, og resultatet blev, at jeg blev påtvunget en halv rulning højre om presset mellem kisten og endestykket. Da jeg endelig kom fri af det første endestykke stod jeg ansigt til ansigt med den yderste af de stående slægtninge. Jeg var nu nødt til at foretage en hurtig venstredrejning lige for øjnene af vedkommende, og vende ryggen til ham, så jeg ville ramme næste endestykke med mit højre skulderblad, og være tvunget til at rulle igen. Sådan gik det hele vejen ned igennem kirken. Det var ikke særlig sjovt, da jeg absolut ikke havde til hensigt, at lave en sådan stund til en farce. Manden i kisten ville have moret sig, hvis han havde kunnet se det.

154. MIN VERDEN.

En dejlig sensommermorgen vågnede jeg op i et dejligt humør. Aftenen før havde jeg haft en fin spilleaften. Folk havde været meget glade, og det holder man aldrig op med at sætte pris på. Næste morgen cyklede jeg gennem skoven til min daglige dukkert i havet. Hjemme igen indtog vi vores morgenmad på sengekanten, og da den var overstået forsvandt min kone ned under dynen igen. Jeg sad lidt og kiggede på solen, der væltede ind og livsglæden overmandede mig totalt. Det er yderst sjældent, at jeg udtrykker mig lyrisk, men her måtte noget ud. Jeg lod mig falde tilbage i sengen med begge arme bredt ud og sagde: "Her har jeg rod, herfra min verden går". Det sagde jeg virkelig, og svaret lod da heller ikke vente på sig. Nede fra dynen lød det: "Ja, her har vi rod".

155. STENHUGGEREN.

Lidt langt ude i min egen familie var der i de glade 1940'ere en stenhugger, der ind imellem ikke kunne dy sig for at tage del i de søde glæder, der fandt sted på datidens smugkroer. Det foregik i dagtimerne, hvor han skulle forestille at være på arbejde. En morgen opdagede han, at han havde glemt sit værktøj og fandt frem til det pågældende sted i telefonbogen. Han havde fået nummeret skrevet ned på en seddel og bogen smækket i, da hans kone pludselig stod i døren. Hun spurgte ham, hvad han lavede, og om han ikke hellere skulle se at komme på arbejde. Han svarede, som rigtig var, at han havde glemt sit værktøj inde i byen, og ville se, om det var der. Konen sagde, at han bare skulle se at komme af sted på arbejde, så skulle hun nok ringe om det. Meget slukøret luskede manden af sted og konen ringede nummeret op. Hun sagde: "God dag, det er fra stenhuggeren. Min mand var inde hos jer i går og har vist nok glemt sit piktøw".

156. OVN MUREREN

En ældre murersvend fra min tid som murerlærling, var også glad for at gå på smugkro i 40'erne. Dengang havde politiet jo tid til at tage sig af den slags ulovligheder, og pludselig en dag bankede det på døren og en meget myndig stemme forlangte at få døren lukket op. Svenden vendte lynhurtigt bunden i vejret på sin værktøjssæk, lukkede kakkellovn lågen op og ragede noget koldt sod ud på gulvet. Da politiet kom ind i krostuen, rystede han på hovedet og sagde til værten: "De ovnklinker skal skiftes hver og en".

157. VANDPISTOLEN

En meget kvik søn til en af mine musikerbenedte sad engang bag i sin fars bil. Faderen var ved at sætte sig tilrette bag rattet, da sønnen fik øje på en cyklist, der var ved at nærme sig. Drengen var bevæbnet med en vandpistol til mange liter vand. Han rullede vinduet ned og stak pistolen ud. Manden fik øje på den og sagde: "Du gør det ikke, du gør det ikke". Drengen fyrede hele ladningen af på manden, lænede sig tilbage på bagsædet og sagde: "Kør".

158. MAKING WHOPEE

Denne historie stammer fra engang i begyndelsen af 80'erne, da jeg begyndte at arbejde sammen med Ragtime Bob Darch. Yoko Ono havde indspillet en sang, der var en ret tæt kopi af Making Whopee (MW). Den gav vist helt godt i kassen for indehaverne af MW stævnedede hende for kopi og ville have 1 million dollars i erstatning. Yoko,s agent henvendte sig til Bobs agent og bad om hjælp. Bob var kendt som lidt af en historiker af amerikansk musik og var en som vidste hvem, der havde skrevet hvad og hvor og hvornår. Bob gravede i sin hukommelse og nodesamling og fandt to tidligere udgivne melodier, der godt kunne minde om MW. Rettighederne til disse melodier blev opkøbt af YO, der derefter afventede begivenhedernes gang. Meningen var formentlig at gå til modangreb på MWs ejere, men jeg hørte aldrig slutningen på historien.

159. HÅNDSKRIFT

To midaldrende musikere boede hæk om hæk. Den ene havde en søn. Den anden en datter. De havde som børn leget meget sammen og blev som unge meget glade for hinanden. Mere end datterens Far syntes om.

En formiddag mødtes de to fædre ved hækken og de havde følgende samtale:

Datterens Far: De to tilbragte temmelig meget tid under taget ved vores indgangsdør i aftes.

Sønnens Far: Nå ja, vi har jo også været unge engang.

Datterens Far: Din søn tissede sit navn i sneen.

Sønnens Far: Åh hvad. Sådan noget har vi jo sikkert også gjort.

Datterens Far: Ja men det var min datters håndskrift.

160 GUIRLANDE.

Jeg havde engang et ærinde hos vores grønthandler. Han stod og gumlede på en blomme, da jeg kom ind. Da han så mig, tog han en ny fra kassen og på vej til at række den til mig, tørrede han sin kolde næse med bagsiden af den samme hånd. Derved hang noget fast i hans hånd, og da hånden nåede mig, var det tydeligt, hvad det var. Jeg afslog og sagde:” Man kommer helt i julestemning af sådan en guirlande”. Hans kone, som var midt i en ekspedition, måtte afbryde den og højt skrigende ad fryd gå ud i bagbutikken.